

Sygnatura akt VIII Ga 43/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący:SSO Anna Budzyńska

Sędziowie:SO Agnieszka Woźniak

SR del. Jarosław Łazarski (spr.)

Protokolant:Patrycja Predko

po rozpoznaniu w dniu 27 marca 2015 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przeciwko J. M.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 23 września 2014 roku, sygnatura akt XI GC 526/14

I. oddała apelację;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.200 zł (jednego tysiąca dwustu złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSR del. Jarosław Łazarski SSO Anna Budzyńska SSO Agnieszka Woźniak

Sygn. akt VIII Ga 43/15

UZASADNIENIE

W dniu 7 marca 2014 roku powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. wniosła pozew o zasądzenie od pozwanego J. M. kwoty 10.276,06 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 4 lutego 2014 roku i kosztami postępowania. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że strony łączyła umowa dzierżawy, na mocy której pozwany dzierżawił od powódki sprzęt budowlany. Z tytułu zawartej umowy powódka wystawiła pozwanemu faktury Vat. Dodatkowo celem zabezpieczenia roszczeń wynikających z umowy pozwany wystawił weksel własny in blanco, który powódka miała prawo wypełnić zgodnie z zawartą w umowie deklaracją wekslową. Z uwagi na zaprzestanie przez pozwanego regulowania należności i braku reakcji na kierowane wezwania do zapłaty, powódka wypowiedziała umowę dzierżawy. Dalszy brak uregulowania należności skutkowało wypełnieniem weksla, z terminem płatności do dnia 3 lutego 2014 r. Sumę wekslową stanowiła należność główna wraz z odsetkami ustawowymi skapitalizowanymi na dzień 3 lutego 2014 r. Pozwany nie uiszczył żądanej kwoty w wyznaczonym terminie. Do wykupu weksla przez pozwanego nie doszło.

Nakazem zapłaty wydany w dniu 24 marca 2014 roku w postępowaniu nakazowym z weksla Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy uwzględnił powództwo w całości.

W złożonych skutecznie zarzutach pozwany wniósł o uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa. Pozwany nie kwestionował, iż wystawił weksel in blanco. Zanegował natomiast fakt korzystania ze sprzętu powódki w ramach dzierżawy w okresie od sierpnia do listopada 2013 roku. Podniósł, że na skutek braku płatności za wykonywane prace budowlane na terenie dawnego szpitala kolejowego w S. od sierpnia 2013 roku opuścił teren budowy i nie podejmował żadnych prac. Z uwagi na wskazaną okoliczność nie zamawiał zatem i nie korzystał ze sprzętu oferowanego przez powódkę. Zdaniem pozwanego kontynuowanie przez powódkę dostarczania aparatury na teren budowy było sprzeczne z treścią umowy łączącej strony W § 1 ust 4 i 5 umowy ustalono, że dzierżawa sprzętu miała następować na podstawie odrębnych zamówień składanych w formie pisemnej lub faksu, zgodnie z załącznikiem nr 1 określającym wzór takiego zamówienia. Pozwany wskazał, że nie upoważniał osób trzecich do wykonywania umowy dzierżawy, mimo istnienia takiego zapisu w jej treści. W treści uzasadnienia zarzutów podniesiono także, że przedłożone przez powoda dokumenty w postaci faktur i dokumentów WZ nie zostały podpisane, czy też zaakceptowane przez pozwanego. Jako dokumenty prywatne nie mogą decydować o odpowiedzialności pozwanego za dzierżawę sprzętu, którego nie zamawiał i z którego nie korzystał. Pozwany wniósł także o wstrzymanie wykonalności nakazu zapłaty wskazując, że ewentualna egzekucja doprowadzić może do powstania szkody po jego stronie.

Wyrokiem z dnia 23 września 2014 r. (XI GC 526/14) Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy utrzymał w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksla.

Sąd Rejonowy wydał rozstrzygnięcie na gruncie następujących ustaleń faktycznych:

W dniu 9 stycznia 2013 roku pomiędzy stronami została zawarta umowa dzierżawy nr (...) na czas nieoznaczony tj. do 9 stycznia 2013 roku, której przedmiotem była dzierżawa przez pozwanego elementów rusztowań i deskowań wraz z koniecznym osprzętem. W treści umowy wskazano, że ilość dzierżawionego sprzętu i czas dzierżawienia potwierdzone będą w protokołach zdawczo-odbiorczych, wystawianych przy odbiorze/zdawaniu sprzętu w magazynie powódki. Dzierżawa odbywała się na podstawie odrębnych zamówień dzierżawcy składanych pisemnie lub za pomocą faksu Osobą upoważnioną do wykonywania umowy był pozwany J. M.. Wartość sprzętu ustalano na podstawie aktualnego cennika detalicznego obowiązującego u powódki na dzień wystawienia faktury Vat. Pozwany był zobligowany do uiszczania czynszu dzierżawnego w kwocie ustalonej na podstawie wartości dzierżawionego sprzętu przy uwzględnieniu zasad: czynsz dzierżawny za okres 30 dni użytkowania deskowania i rusztowania wynosi 3% wartości rusztowań i deskowań, 12 % wartości sklejki szalunkowej, 15 % wartości aluminiowych rusztowań przejezdnych określonych na podstawie ilościowych protokołów zdawczo-odbiorczych i cennika. W przypadku dzierżawy krótszej niż 30 dni czynsz dzierżawny wynosić miał za każdy dzień dzierżawy 1/30 czynszu określonego według zasad opisanych wyżej. Sąd Rejonowy ustalił, że pozwany odbierał i oddawał sprzęt własnym transportem. Z czynność wydania i zwrotu sporządzano protokół określający także stan sprzętu. Brak obecności pozwanego skutkowało przygotowaniem takiego protokołu jednostronnie. Pozwany był odpowiedzialny za utratę sprzętu (§10 umowy). Za sprzęt nie zwrócony po rozwiązaniu umowy był obciążony dzierżawca wg stawek czynszu. Brak zwrotu sprzętu w terminie wyznaczonym skutkowało mógł wystawieniem faktury sprzedaży za niezwrócony sprzęt wg wartości sprzętu ustalonej na podstawie cenników (§ 11 ust. 5 a). Sąd I instancji ustalił, że zabezpieczeniem weksla było wystawienie przez pozwanego weksla in blanco wraz z deklaracją wekslową podpisaną przez pozwanego. Sąd Rejonowy stwierdził, że faktycznie pozwany w sierpniu 2013 r. opuścił teren budowy z uwagi na nieregulowanie płatności przez inwestora. Zwrot sprzętu w postaci szalunków wówczas nie był możliwy, gdyż podpierały świeżo wylany strop. Później szalunki były wykorzystywane na schody, a wykonawca (J. C.) zostawił je schodząc z budowy. Powódka w dniu 30 sierpnia 2013 roku wystawiła na pozwanego fakturę Vat nr (...) na kwotę 1.172,88 zł z tytułu dzierżawy deskowań według załącznika z dnia 30 sierpnia 2013 roku z terminem płatności 13 września 2013 roku. W załączniku wskazującym stan na dzień 31 sierpnia 2013 roku wskazano nazwę, indeks i ilość asortymentu wydzierżawionego przez J. M. na podstawie umowy (...) ze wskazaniem 14 dniowego terminu zwrotu. Faktura dotyczyła tego samego sprzętu, co faktura za dzierżawę w lipcu, opłacona przez pozwanego bez zastrzeżeń. Dalej ustalono, że tytułem dalszej realizacji umowy powódka

obciążyła pozwanego fakturą Vat nr (...) na kwotę 1.135,04 zł, nr (...) na kwotę 1.135,04 zł płatną do 14 października 2013 roku. Następnie zaś z uwagi na brak uregulowania powyższych należności powódka poinformowała pozwanego o wypowiedzeniu umowy dzierżawy ze skutkiem natychmiastowym i wezwała do zwrotu wydanego sprzętu. Ostatecznie powódka za niezwrócone elementy obciążyła pozwanego w dniu 14 listopada 2013 roku fakturą Vat nr (...) na kwotę 27.817,92 zł, która uległa korekcie fakturą (...) do kwoty 21.316,66 zł. Sąd Rejonowy w dokonanych ustaleniach wskazał, że pozwany został wezwany do wykupu weksla wypełnionego na kwotę 10.276,06 zł w terminie płatności oznaczonym na 3 lutego 2014 roku.

W oparciu o poczynione ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy uwzględnił powództwo, wskazując jako podstawę prawną przepisy ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe. tj. art. 9 w zw. z art. 104 Pr. weksl. Sąd Rejonowy potraktował jako niesporny fakt, że pozwany wystawił na rzecz powódki weksel in blanco, który następnie został przez powódkę uzupełniony. Oceniał także, że przedstawiony przez powódkę weksel spełniał wszystkie warunki formalne przewidywane dla jego ważności przez prawo wekslowe. Pozwany w niniejszym postępowaniu zakwestionował zasadność wystawienia przez powódkę faktur załączonych do pozwu, co stanowiło zarzut wypełnienia weksla niezgodnie z porozumieniem wekslowym. Sąd Rejonowy w sposób wyczerpujący określił charakter i znaczenie zobowiązania wekslowego powołując się na poglądy funkcjonujące w judykaturze i orzecznictwo Sądu Najwyższego. Odnosząc się do przedmiotu sprawy Sąd Rejonowy przyjął, iż z podpisanej przez pozwanego deklaracji wynikało prawo powódki do wypełnienia weksla na sumę odpowiadającą zobowiązaniu pozwanego wynikającemu z zawartej umowy dzierżawy. Zaznaczył przy tym, że charakter zobowiązania łączącego strony wskazywał na zawarcie umowy najmu, bowiem przedmiotem uprawnień pozwanego nie było pobieranie pożytków z rusztowań i szalunków, a tylko korzystanie z nich. Dalej wskazano, że na podstawie łączącej strony umowy w razie niezwrócenia sprzętu po jej zakończeniu powódka mogła wystawić fakturę na sprzęt nie zwrócony, za cenę odpowiadającą wskazanej w cenniku. Sąd Rejonowy zauważył, że powyższe oznaczało zawarcie przez strony warunkowej umowy sprzedaży tego sprzętu (art. 535 k.c. i 89 k.c.). Podkreślono, iż do obowiązków najemcy należał zwrot rzeczy po zakończeniu umowy w stanie nie pogorszonym (art. 675 § 1 k.c.). Na podstawie przeprowadzonych dowodów Sąd Rejonowy uznał, że wszystkie faktury przedłożone do pozwu zostały wystawione zgodnie z zawartą przez strony umową. Biorąc pod uwagę zeznania K. K. i samego pozwanego oceniono, iż faktury do lipca 2013 r. były regulowane, zaś faktura za sierpień była identyczna co do wysokości z fakturą za lipiec. Powyższa okoliczność pozwalała Sądowi Rejonowemu na skonstruowanie domniemania faktycznego, że w lipcu pozwany musiał posiadać sprzęt wykazany na fakturze, skoro uregulował za niego należność bez zastrzeżeń. Wedle stanowiska Sądu Rejonowego zarzuty pozwanego w zakresie braku zamówień na sprzęt należało uznać za podniesione wyłącznie na użytek procesu. Pozwany mimo ciążącego na nim obowiązku dowodowego nie wykazał, by po lipcu 2013 r. dokonał zwrotu sprzętu. Samo opuszczenie budowy i poinformowanie o tym powódki nie realizowało tego obowiązku, tym bardziej że wówczas nie było takiej możliwości (szalunki podierały świeżo wykonane elementy betonowe). Sąd Rejonowy zaznaczył, że po tej dacie umowa najmu nadal obowiązywała, żadne porozumienie nie zostało co do niej zawarte. Rozwiązaniu uległa dopiero po jej wypowiedzeniu przez powódkę. Na tej podstawie Sąd Rejonowy uznał za zasadne obciążenie pozwanego za najem sprzętu do października 2013 r. włącznie. Podobnie pozwany nie wykazał, by zwrócił większą ilość sprzętu, niż wynika to z dokonanej przez powódkę korekty, a zatem także i fakturę obciążającą za sprzęt nie zwrócony Sąd Rejonowy uznał za prawidłową. W tych okolicznościach Sąd Rejonowy utrzymał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksla. Z uzasadnienia orzeczenia wynika, że stan faktyczny ustalono w oparciu o przedstawione przez powódkę dokumenty, zeznania świadków i pozwanego, które uznano za wiarygodne źródło czynienia ustaleń w sprawie.

Pozwany wniósł apelację od wyroku Sądu Rejonowego wnosząc o jego zmianę poprzez uchylene nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w całości, a także zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych za I i II instancję. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, poprzez uznanie za udowodnione, iż wszystkie wystawione przez powódkę faktury objęte żądaniem pozwu, wystawione zostały zgodnie z łączącą strony umową, a w konsekwencji na uznaniu powództwa o zapłatę za zasadne w sytuacji, gdy przedłożone przez powódkę dowody z dokumentów w postaci: umowy dzierżawy, faktur Vat, oświadczenia o rozwiązaniu umowy, weksla własnego in blanco i wezwania do zapłaty, stanowią dowód jedynie tego, że strony łączył stosunek zobowiązaniowy

zabezpieczony wystawionym przez pozwanego wekslem oraz że w związku z tym stosunkiem oraz jego zakończeniem powódka wystawiła wobec pozwanego faktury VAT stwierdzające istnienie należności, nie stanowiąc natomiast dowodu na kluczowe dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności takie jak rodzaj i ilość sprzętu wydane go pozwanemu przez powódkę. Kolejny zarzut odnosił się do naruszenia art. 231 k.p.c. w związku z art. 6 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie domniemania faktycznego i uznanie za ustalone zarówno faktu dysponowania przez pozwanego sprzętem powódki w okresie od sierpnia do listopada 2013 r. jak i ilości tegoż sprzętu w sytuacji, gdy powódka nie przedstawiła dowodów w postaci protokołów zdawczo - odbiorczych, o których mowa w § 8 ust. 2 łączącej strony umowy dzierżawy, mimo iż protokoły te stanowiły bezpośredni środek dowodowy służący wykazaniu, że pozwany w spornym okresie korzystał ze sprzętu powódki, jakiego rodzaju był to sprzęt i w jakiej ilości, a więc w sytuacji, gdy nie istniały znaczne utrudnienia w wykazaniu tychże faktów, co w konsekwencji skutkowało de facto złączeniem wynikającego z art. 6 k.c. obowiązku wykazania przez powódkę faktów z których wywodzi ona skutki prawne. W uzasadnieniu podano, że zgodnie z ogólną regułą dowodową obowiązek wykazania zasadności zgłoszonego roszczenia, zarówno co do zasady jak i co do wysokości spoczywał na powódce. Podkreślono, że wszelkie czynności stron w ramach łączącego je stosunku zobowiązującego powinny być dokonywane zgodnie z postanowieniami umowy. W ocenie pozwanego podstawą do dokonania przez powódkę obliczenia wszelkich należności za dzierżawę sprzętu, jak też ewentualnego obciążenia pozwanego za niezwrócony sprzęt, stanowił wyłącznie protokół zdawczo – odbiorczy. Tylko one stanowiłyby precyzyjny i niewątpliwy dowód na zasadność powództwa, w tym w szczególności jego wysokości. Zastosowane zaś w tym zakresie przez Sąd Rejonowy domniemania faktyczne było bezpodstawnie, bowiem powódka powinna celem udowodnienia istnienia i wysokości roszczenia przedłożyć stosowne protokoły zdawczo – odbiorcze. Zdaniem pozwanego Sąd Rejonowy poprzez zastosowanie domniemania faktycznego, wbrew dyspozycji art. 6 k.c. i 232 k.p.c., zwolnił powódkę z obowiązku wykazania przede wszystkim wysokości roszczenia. Precyzyjne bowiem wykazanie rodzaju wydane go sprzętu było istotne z uwagi na istotne różnice przy procentowym naliczaniu opłaty stosunkowej za jego wdzierżawienie w skali miesiąca (3% wartości w przypadku rusztowań i deskowań, 12 % wartości w przypadku sklejki szalunkowej i 15 % wartości w przypadku aluminiowych rusztowań przejezdnych). Jednocześnie wskazano, że pozwany do lipca 2013 r. opłacał faktury wystawiane przez powódkę automatycznie, a zatem fakt ich uregulowania nie świadczył o zgodności faktur objętych przedmiotem pozwu z zawartą umową. Pozwany podkreślił, że Sąd nie dysponował fakturą wystawioną za lipiec jak i załącznikiem do tej faktury. Zeznania K. K. w tym zakresie należało zaś uznać za mało wiarygodne z uwagi na rodzaj pracy wykonywanej przez świadka.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się w całości bezzasadna i podlegała oddaleniu.

W ocenie Sądu Odwoławczego, Sąd I instancji przeprowadził w sposób prawidłowy postępowanie dowodowe i na jego podstawie poczynił adekwatne do treści materiału procesowego ustalenia faktyczne. Sąd Okręgowy zaznacza, że w toku postępowania przed Sądem I instancji strona pozwana nie zgłaszała zastrzeżeń w zakresie naruszenia przepisów postępowania. Ustalenia te Sąd odwoławczy przyjął za własne nie znajdując potrzeby ponownego ich szczegółowego prezentowania. Sąd Rejonowy na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego poczynił także prawidłowe rozważania prawne.

Na wstępie należy wskazać, iż Sąd I instancji prawidłowo przyjął za podstawę prawną powództwa art. 9 Pr. weksl., jak i po przejściu na stosunek podstawowy art. 659 § 1 k.c., co do obowiązku zapłaty czynszu i 675 k.c., w zakresie obowiązku zwrotu rzeczy przez najemcę w stanie niepogorszonym.

Przechodząc do omawiania zarzutów podniesionych w apelacji wskazać trzeba, że w głównej mierze dotyczyły one błędów w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia. Z jednej strony pozwany zarzucał bowiem sprzeczność ustaleń przez Sąd Rejonowy z zebrany m w sprawie materiałem dowodowym. Z drugiej podnoszono niewłaściwe zastosowanie domniemania faktycznego poprzez przyjęcie za wykazane faktu dysponowania przez pozwanego sprzętem od sierpnia do listopada 2013 r., jak i jego ilości podczas gdy powódka nie przedstawiła protokołów zdawczo odbiorczych. Zdaniem pozwanego, tylko w ten sposób można było wykazać w sposób jednoznaczny wysokość i zasadność roszczenia zgłoszonego w pozwie.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy wskazuje, że słusznie zostało przyjęte przez Sąd Rejonowy, iż pozwany podpisał weksel in blanco na zabezpieczenie roszczeń wynikających z umowy łączącej strony oraz, że powódka wypełniła weksel. Zważyć także należy, że nie było sporne, iż pozwany weksla nie wykupił. W tym miejscu należy zaznaczyć, że zobowiązanie wekslowe powstaje z chwilą umownego wręczenia weksla. Z chwilą zatem podpisania i wręczenia weksla in blanco powstaje zobowiązanie wekslowe natychmiast, chociaż weksel nie jest jeszcze wypełniony. Pogląd ten znajduje potwierdzenie w ugruntowanym orzecznictwie, w tym w orzeczeniu Sądu Najwyższego, w którym stwierdzono, że tak zwany weksel in blanco zawiera już zobowiązanie wekslowe, gdyż uważa się, iż dokument został wręczony w zamiarze takiego zobowiązania przez podpisującego weksel (orz. SN z dnia 01.03.1935 r. I C 2022/34, podane za: I. Rosenbluth, Prawo wekslowe. Komentarz. Orzecznictwo, Warszawa 1994). Zobowiązanie wekslowe pozwanego powstało zatem w momencie podpisania i wręczenia weksla powódce, mimo że wówczas weksel ten nie był jeszcze wypełniony. Dalej należy zaznaczyć, że zobowiązanie wekslowe posiada walor gwarancyjny. Odpowiedzialność dłużnika wekslowego pozostaje surowsza niż innych dłużników. Poza tym dochodzenie roszczeń z weksla jest łatwiejsze i szybsze niż innych roszczeń cywilnoprawnych. Funkcja ta ma niewątpliwie znaczenie dla bezpieczeństwa obrotu gospodarczego (por. M. H. Koziański, System Prawa Prywatnego „Prawo papierów wartościowych”, T. 18, Warszawa 2005r., s. 184). Z niniejszym związany jest zawężony zakres obrony dłużnika wekslowego i szczególnie charakter zarzutów możliwych do podniesienia. Powód zaś może, ze względu na gwarancyjny charakter załączonego weksla odwołać się do stosunku obejmującego zabezpieczoną wierzytelność (por. uchwałę połączonych Izb Cywilnej oraz Pracy i (...) z dnia 24 kwietnia 1972 r., pkt III.3 uzasadnienia, III PZP 17/70, OSNCP 1973, nr 5, poz. 72.), co miało miejsce w niniejszej sprawie.

Słusznie Sąd Rejonowy wskazał, że powódka jako remitent była upoważniona do wypełnienia weksla na sumę wekslową obejmującą niezapłacone należności wraz z przysługującymi odsetkami i innymi kosztami ubocznymi wynikającymi z zawartej przez strony umowy. Nadto Sąd I instancji w sposób prawidłowy ustalił, że zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwalał na jednoznaczne przyjęcie, iż wypełniony weksel zawierał wszystkie elementy określone w art. 101 Pr. weksl.

Pozwany w zarzutach odwoływał się do stosunku podstawowego celem podważenia opartego na wekslu nakazu zapłaty wskazując, iż zarówno wysokość jak i zasadność sumy wekslowej nie została przez powódkę skutecznie wykazana. Zgodnie z regułą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Sąd Okręgowy zauważa jednak, że w przypadku roszczeń zabezpieczonych wekslem in blanco wypełnionym przez remitenta (powódkę) rozkład ciężaru dowodu przejawia się nieco inaczej niż w przypadku roszczeń bez takiego zabezpieczenia. W tym zakresie zatem, to na pozwanym spoczywał ciężar dowodowy wykazania, że uregulował wszystkie zobowiązania wynikające z łączącej strony umowy. Słusznie Sąd Rejonowy przyjął, że pozwany temu obowiązкови nie sprostał. W toku prowadzonego postępowania nie zostało skutecznie wykazane, że weksel został wypełniony niezgodnie z deklaracją wekslową. W treści złożonej apelacji taki zarzut również nie został skonstruowany. Ponownego podkreślenia zatem wymaga, że w takiej sytuacji pozwany mógł składać zarzuty właściwe jedynie dla stosunku podstawowego tj. najmu. To na pozwanym spoczywał obowiązek przedstawienia dowodów pozwalających na skuteczne obalenie argumentacji powódki w zakresie ilości i rodzaju niewydanego sprzętu. Pozwany zaś ograniczył się jedynie do zanegowania przyjętego przez Sąd Rejonowy domniemania faktycznego i w oparciu o ten zarzut próbował podważyć ustalony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny.

Sąd Okręgowy z tak przedstawionym stanowiskiem nie mógł się zgodzić. Za słuszne bowiem należy przyjąć ustalenia Sądu Rejonowego oparte na prawidłowo przeprowadzonym postępowaniu dowodowym, że strony łączyła umowa najmu. Następnie pozwany opuścił teren budowy bez zdania przedmiotowego sprzętu budowlanego. O pobraniu sprzętu świadczyła nie kwestionowana przez pozwanego a uregulowana w całości faktura za luty 2013 r. Jak sam wskazywał pozwany do faktur sporządzanych przez powódkę dołączane było zestawienie z informacją o rodzaju i ilości pobranego sprzętu. Skoro zatem pozwany za najem sprzętu uregulował fakturę Vat i nie wykazał, że jego ilość uległa zmianie poprzez ewentualne zdanie części bądź całości pobranych rzeczy, to wobec niekwestionowanego przez strony faktu braku jego oddania słusznie należało przyjąć, iż nadal pozostaje on w posiadaniu pozwanego. Powyższe zostało ustalone przez Sąd Rejonowy w oparciu o domniemanie faktyczne. Sąd Okręgowy zauważa, że nie

dopatrzył się braku logicznego powiązania zdarzeń w ustalonym przez Sąd I instancji stanie faktycznym. Zasady logicznego rozumowania i wyciągania wniosków pozwalały z całą pewnością na przyjęcie, że pozwany nadal sprawował władztwo nad sprzętem wydanym a nie zwróconym powódce. Winien zatem aż do czasu rozwiązania umowy najmu przedmiotowego sprzętu realizować jej obowiązki polegające na uiszczaniu czynszu. Podobnie po zaprzestaniu obowiązywania umowy pozwany był zobligowany do zwrotu wszystkich rzeczy najętych w stanie niepogorszonym. Na tą okoliczność pozwany nie przedstawił żadnego dowodu, co czyni silniejszym domniemanie faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy. Dodatkowo Sąd Okręgowy wskazuje, że pozwany w zarzutach nie kwestionował prawidłowości wystawienia faktur w aspekcie ilości sprzętu wyszczególnionego w załączniku do faktury – zakwestionował jedynie fakt korzystania z tego sprzętu po sierpniu 2013 r. wskazując, że po sierpniu 2013 r. nie „domawiał” nowego sprzętu. Okoliczności te zaś nie budziły wątpliwości i nie skutkowały obaleniem zasadności roszczenia. Jeszcze raz wymaga podkreślenia, że pozwany chcąc skutecznie uwolnić się od odpowiedzialności za zobowiązanie wekslowe powinien przedłożyć dowód zrealizowania obowiązku wynikającego zarówno z postanowień umownych, jak i z art. 675 § 1 k.c. Z zeznań powołanych w sprawie świadków wynikało pozostawienie sprzętu przez pozwanego na budowie, gdzie był nadal wykorzystywany w ramach prowadzonych prac budowlanych.

Sąd Okręgowy nie znalazł także podstaw do kwestionowania ustaleń Sądu Rejonowego poczynionych na podstawie zeznań świadka K. K.. Wbrew twierdzeniom pozwanego świadek jako księgowa powódki dysponowała wiedzą w zakresie regulowania faktur VAT, istnienia zadłużenia oraz jego wysokości. Próba wykazania, że należało zeznania tego świadka uznać za mało wiarygodne pozostaje zatem nietrafione. Nadto Sąd Rejonowy przyjął domniemanie faktyczne na podstawie całokształtu zebranego materiału dowodowego. Zeznania świadka K. K. nie posiadały w tym przypadku kluczowej roli, a jedynie w sposób logiczny wpasowywały się w ciąg ustalonych faktów.

Konkludując, zdaniem Sądu Okręgowego, w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy w zakresie faktów istotnych dla rozstrzygnięcia dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych opartych na materiale dowodowym zebrany w sprawie. Nie zostało przez pozwanego skutecznie zarzucone w wywiedzionej apelacji, że dokonane ustalenia były sprzeczne z materiałem dowodowym, ani też nie zostały dokonane z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 233 § 1 k.p.c.

Sąd Okręgowy podaje, że wysokość czynszu najmu i obciążenie fakturą sprzedażową wynikało wprost z zapisów umowy łączącej strony oraz załącznika w postaci cennika.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy uznał apelację powoda za bezzasadną i na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł o jej oddaleniu

Pozwany przegrał w całości postępowanie odwoławcze jest zatem zobowiązany w myśl ogólnych reguł odpowiedzialności za wynik procesu (art. 98 k.p.c.) zwrócić pozwanemu koszty, które poniósł on dla celowej obrony przed żądaniem powoda.

Na koszty te składa się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego reprezentującego powoda w kwocie 1200 zł, ustalone na podstawie § 6 pkt 5 w zw. z § 12 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 roku, Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

SSR del. Jarosław Łazarski SSO Anna Budzyńska SSR Agnieszka Woźniak